

FRĂȚII GRIMM

Căsuța
din pădure

FRĂȚII GRIMM

Căsuța din pădure

EDITURA KARL NITZCHE, NIEDERWIESA
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

1983

Un tăietor de lemne sărman trăia împreună cu nevasta și cele trei fiice ale sale într-o colibă, la marginea unei păduri singuratice. Într-o dimineață, când tocmai se pregătea să plece la muncă, îi spuse nevastei:

– Trimite-mi la amiază merindele în pădure cu fiica noastră cea mare, căci altfel nu termin treaba. Și, ca să nu se rătăcească, adăugă el, am să iau cu mine o pungă de mei și am să presar boabe pe drum.

Cînd soarele era sus, deasupra pădurii, fata porni la drum cu o oală plină de supă. Dar vrăbiile, ciocîrliile, pițigoii, mierlele și scatiile ciuguliseră de mult meiul, încît fata nu mai găsi drumul.

Astfel că merse tot înainte, la voia întîmplării, pînă ce soarele asfinți și se lăsă noaptea. Copacii foșneau prin întuneric, bufnițele țipau și fetei începu să i se facă frică. Atunci zări în depărtare o luminiță ce licărea printre copaci. „Acolo trebuie să fie oameni care au să mă găzduiască peste noapte“, se gîndi ea, și se îndreptă spre acea luminiță. Nu peste multă vreme ajunse la o căsuță cu ferestrele luminate. Bătu la ușă și un glas răgușit îi strigă dinăuntru: „Intră“. Fata pătrunse în tinda întunecată și bătu încă o dată la ușa camerei. „Intră, intră!“ strigă vocea și, cînd deschise ușa, văzu un bătrîn cărunt care ședea la masă, cu capul sprijinit în mîini, iar barba albă îi atîrna peste marginea mesei, pînă aproape de pămînt. La gura sobei stăteau culcate trei animale: un cocoșel, o găinușă și o vacă bălțată. Fata îi povesti bătrînului pățania ei și îl rugă s-o găzduiască peste noapte. Bătrînul zise:

–Cocoșelule moțat,
Găinușă gulerată
Și tu, văcuță bălțată,
Spuneți: s-o primim pe fată?

–Cdam! răspunseră animalele, ceea ce trebuie că însemna „așa să fie“, căci bătrînul continuă:

–Avem de toate aici, mergi la bucătărie și gătește-ne ceva de cină.

Fata găsi de toate din belșug în bucătărie, drept care găti
o mâncare bună, dar nu se gîndi și la animale.

Duse castronul plin pe masă, se așeză și ea lângă bătrîn, mîncă și-și potoli foamea. Cînd fu sătulă, zise:

–Acum sînt obosită, unde-i un pat să pot dormi?

Îi răspunseră animalele:

–Cu el ai mîncat,

Cu el ai băut,

N-ai vrut să știi și de noi trei,

Acum te culcă unde vrei.

Atunci bătrînul spuse:

–Urcă scara și ai să găsești o cămăruță cu două paturi. Scutură-le și așterne-le cu cearșafuri albe, că vin și eu îndată să mă culc.

Fata urcă și, după ce așternu paturile, se culcă într-unul din ele, fără să-l mai aștepte pe bătrîn.

După un timp veni și moșneagul, o lumină pe fată cu un opaiț și clătină din cap. Cînd o văzu că doarme tun, deschise un chepeng și o coborî ușor în pivniță.

Tăietorul de lemne ajunsese acasă seara tîrziu și-și muștră soția că îl lăsase să flămînzească toată ziua.

–N-am nici o vină, răspunse aceasta, fata a plecat de acasă cu merindele, dar se vede că s-a rătăcit. Lasă, că se-ntoarce ea mîine.

Tatăl se trezi înainte de ivirea zorilor și, plecînd în pădure, porunci ca, de această dată, fiica mijlocie să-i aducă mîncarea.

–Am să iau o pungă de linte, spuse el, boabele sînt mai mari ca meiul, fata o să le vadă mai bine și n-o să mai greșească drumul.

La vremea prînzului fata porni cu merindele, dar lintea nicăieri; o ciuguliseră, la fel ca înainte cu o zi, păsările, nelăsînd nici un bob. Fata rătăci prin pădure pînă se înnoptă, apoi ajunse și ea la casa bătrînului, unde fu poftită înăuntru și ceru hrană și adăpost peste noapte.

Moșneagul cu barbă albă întrebă din nou animalele:

- Cocoșelule moțat,
Găinușă gulerată
Și tu, văcuță bălțată,
Spuneți: s-o primim pe fată?

Acestea răspunseră iarăși: „Cdam“ și totul se petrecu la fel ca în seara dinainte. Fata pregăti o mâncare bună, mîncă și bău cu bătrînul, fără măcar să-i pese de animale. Iar, cînd întrebă unde putea dormi, ele îi răspunseră:

- Cu el ai mîncat,
Cu el ai băut,
N-ai vrut să știi și de noi trei,
Acum te culcă unde vrei.

După ce adormi, veni și bătrînul, o privi clătinînd din cap și o coborî și pe ea în pivniță.

A treia zi tăietorul de lemne îi spuse soției sale:

- Trimite-mi azi prînzul cu fiica noastră cea mică, pentru că ea a fost mereu bună și ascultătoare și n-o să se abată din drum ca surorile ei cele neastîmpărate.

Dar mama nu voia și spuse:

- S-o pierd acum și pe copila mea cea mai dragă?

– Fii fără grijă, răspunse tatăl, fata nu se rătăcește, că e prea înțeleaptă și cuminte; iar, pe deasupra, de data aceasta am să iau boabe de mazăre să le presar în urma mea, căci sînt mai mari ca linte și au s-o ajute să recunoască drumul.

Dar, cînd fata porni cu coșul pe braț, mazărea era de mult

în gușa porumbeilor sălbatici, și ea nu știu încotro s-o apuce. Era tare îngrijorată și nu se gîndea decît cum rabdă de foame bietul ei tată și cum va plînge amarnic mama ei cea dragă dacă va vedea că nu se întoarce. În cele din urmă, cînd se lăsă întunericul, zări o luminiță și ajunse la casa din pădure.

Ceru cuviincios voie să înnopteze acolo, iar moșul cu barbă albă își întrebă din nou animalele:

– Cocoșelule moțat,
Găinușă gulerată
Și tu, văcuță bălțată,
Spuneți: s-o primim pe fată?

„Cdam“, răspunseră acestea. Atunci fata se îndreptă către sobă, unde stăteau animalele, și mîngîie cocoșelul și găinușa netezindu-le penele, iar pe văcuța cea bălțată o scărpină ușor între coarne. Iar, după ce, la îndemnul bătrînului, pregăti o supă gustoasă, puse castronul pe masă zicînd:

– Eu să mă satur, iar bieteile animale să nu primească nimic de mîncare? Aici sînt de toate din belșug, întîi o să am grijă de ele.

Se duse deci și aduse orz, pe care îl presăra în fața cocoșului și găinușei, iar vacii îi dădu un braț de fîn înmiresmat.

– Poftă bună, animale dragi, spuse ea, iar, dacă vă e sete, să vă dau și apă bună de băut.

Aduse apoi o găleată de apă; cocoșul și găinușa săriră pe marginea găleții, din care băură cufundîndu-și ciocurile în apă și ridicînd apoi căpșoarele, așa cum fac păsările. Iar vaca cea bălțată bău și ea cu poftă.

După ce hrăni animalele, fata se așază la masă lângă bătrîn și mîncă ce-i mai lăsase acesta. Nu după multă vreme cocoșul și găinușa începură să-și ascundă căpșoarele între pene, iar vaca să clipească a somn.

Atunci fata întrebă:

– Nu ne culcăm și noi?

Cocoșelule moțat,

Găinușă gulerată

Și tu, văcuță bălțată,

Spuneți: adormim pe dată?

Iar animalele răspunseră:

– Cdam. Cu noi ai mâncat,

Cu noi ai băut,

Ne-ai fost de mare ajutor,

Acum îți spunem somn ușor.

Fata urcă scările, scutură pernele și puse așternut curat și, când totul fu gata, veni și bătrînul, se culcă într-unul din paturi, iar barba îi ajungea pînă la picioare. Fata se culcă în celălalt pat și adormi.

Dormi ea liniștită pînă către miezul nopții, când în casă se porni un zgomot mare și o trezi. Începuse să crape și să pocnească prin colțuri, ușa sări din țîțîni și se lovi de perete. Grinzile pîrîiau de parcă ar fi fost smulse din încheieturi și părea că scara se prăbușește și ea. Iar în cele din urmă se auzi un trosnet puternic, de parcă s-ar fi năruit tot acoperișul. Dar, pentru că se făcu din nou liniște, iar fata nu păți nimic, ea rămase mai departe în pat și adormi la loc.

Cînd se trezi însă de dimineață sub mîngîierea razelor de soare, ce-i văzură ochii? Se afla într-o sală mare unde, de jur împrejur, totul era doar strălucire și fast împărațesc. Pe mătasea verde ce îmbrăca pereții se înălțau către tavan flori

aurii, iar patul era din fildeș, acoperit cu mătase roșie. Alături, pe un scăunel, se aflau niște conduri brodați cu perle. Fata crezu că visează, dar în încăpere intrară deodată trei slujitori în straie bogate și o întrebară ce poruncește.

–Duceți-vă, spuse fata, mă scol îndată să-i pregătesc bătrînului o supă și să hrănesc cocoșelul moțat, găinușa gulerată și văcuța bălțată.

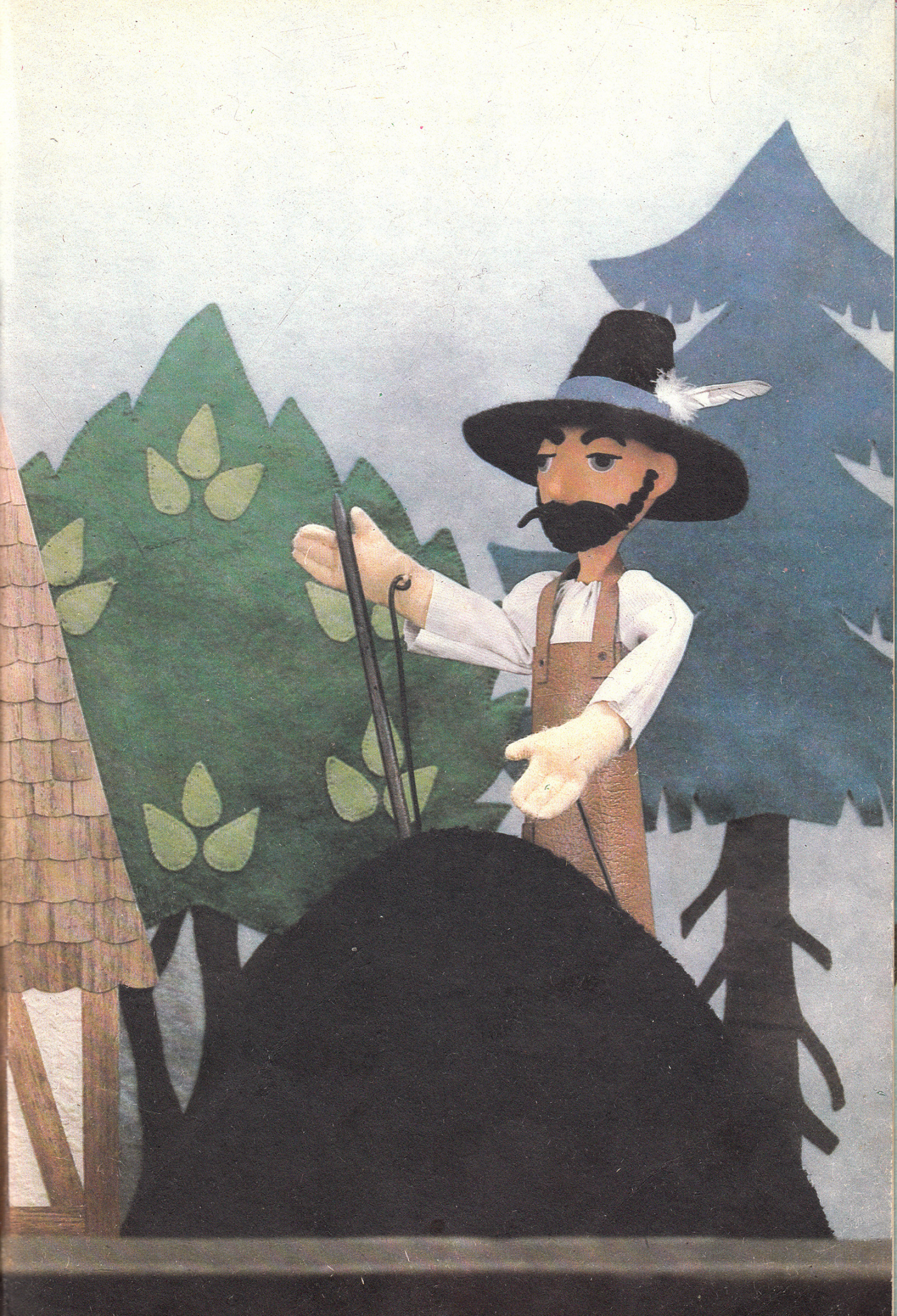
Își închipuia că bătrînul se sculase mai devreme și privi spre patul lui, însă acesta nu mai era acolo. Văzu în schimb un tînăr frumos, necunoscut; în timp ce-l privea, el se trezi și, ridicîndu-se, îi spuse:

–Sînt fiu de rege și am fost blestemat de o zgripturoaică să trăiesc în pădure sub înfățișarea unui moșneag; nu-i era îngăduit nimănui să stea în preajma mea, afară de trei slujitori, prefăcuți în găinușă, cocoșel și vacă bălțată. Vraja nu o putea rupe decît o fată atît de bună la suflet încît să poată îngriji cu tot dragul nu numai oamenii, ci și animalele, iar aceea ai fost tu. Azi, la miezul nopții, ne-ai scăpat de sub puterea vrăjii și vechea casă din pădure este iarăși acum falnicul palat de altădată.

Iar după aceea fiul de rege dădu slujitorilor poruncă să meargă la părinții fetei să-i poștească la nunta lor.

– Dar unde sînt surorile mele? întrebă fata.
– Le-am încuiat în pivniță și mîine am să le trimit în pădure
să slujească la un cărbunar pînă ce s-or îndrepta și n-or mai
lăsa niciodată bieteles animale flămînde.

Proiectarea și realizarea păpușilor:
Hannelore Wegener
Adaptarea textului: Hannelore Wegener
Selectarea scenelor: Hannelore și Wolfram Wegener/Klaus Götze
Fotografii: Klaus Götze
Traducere de Ileana Raus
Lector: Ecaterina Sișmanian

Titlul lucrării în original:
Brüder Grimm: Das Waldhaus
© Der Kinderbuchverlag Berlin – 1980
Tipărit în R.D.G.

